

Ja endevines que si algú escriu la paraula *blog entre cometes* la digestió serà complicada, així que t'infles els pulmons abans de capbussar-te en fang. En acabar de llegir l'article (sencer!), confirmes aquesta fràgil intuïció i també les sospites que genera la contundència d'un títol que pretén resumir l'objecte de la seua crítica i, en canvi, aconsegueix definir el seu propi gas: metà. *Infla, però no omple*. Com en algunes versions cinematogràfiques d'obres literàries, hi ha el perill d'emprar títols propensos a l'autoreferència, com *Much Ado About Nothing*. La crítica, com la pel·lícula, mor involuntàriament víctima de les seues pretensions. Gairebé metapoètic. També és el preu d'apostar-ho tot a un sol cavall: la preeminència de l'autoritat professional de la premsa per a explicar el món (després dels ERO caldria dir-ne *supervivència*). Sovint hi ha *fal·làcies*. Un exemple: «*La blogosfera infla*». Un altre: «*La premsa infla*». Fal·làcia doble: «*La premsa i la blogosfera inflen*». Una més: «*Aquesta oració és falsa*». És *falsa* aquesta oració? Qualsevol tria de continguts digitals o analògics reclama, i cada dia més, un intensiu ventat de l'arròs: «*La abundancia de datos no exige de una ardua extracción, tan sacrificada como la minería*». Aquesta oració m'infla especialment, perquè explica la *qualitat de l'experiència* d'alguns minaires moderns: periodistes que ixen negres i cansats de les sessions parlamentàries. «*Internet desprecia la calidad de la experiencia*». Qui és *Internet*? Ah sí, parlàvem del meteorisme. Doncs això.

«*Flat foot floogie*», de *Slim & Slam*

*Whenever your cares are chronic,
Just tell the world, "go hang"
You'll find a greater tonic,
If you go on stumblin' with the gang!
Hey, hey, hey, yes, yes!*